

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“

Žid. 13,8

OBĚŽNÝ DOPIS

březen 1994

Co nejsrdečněji Vás všechny zdravím v drahém jménu našeho Pána Ježíše Krista slovem z Dan. 12, 9: *„Odejdi, Danieli, nebo zavřítina jsou a zapečetěna slova ta až do času jistého.“* (Podle něm. Mengeho překladu: *„...neboť zjevení mají zůstat zavřena a zapečetěna až do konečné doby.“*)

Daniel a všichni proroci Starého zákona vešli do slávy, aniž by prožili to, co jim Duch zjevil a co zvěstovali. Pavel a všichni apoštolové rovněž vešli do slávy poté, co svým dílem potvrdili tehdy splněné proroctví. Zjevení, která obdržel prorok Daniel, se týkají především Izraele a měla zůstat až do konečné doby, tedy do posledních dnů, zapečetěna. Neznám žádné místo, v němž by Pavel nebo ostatní apoštolové citovali ve svých pojednáních z knihy Daniela. Nastokrát ale uváděli ta místa, která tehdy byla vzhledem k průběhu spásných dějin aktuální.

Náš Pán se v evangeliích jednou odvolal na Daniela, když upozornil věřící z Judska na to, co se v jejich čase stane. Tak pravil Pán: *„Když pak uřítíte obležený od vojska Jeruzalém, tehdy vězte, že se přiblížilo zkažení jeho. Tehdy ti, kdož jsou v Judstvu, utíkejte k horám, a kdo u prostřed něho, vyjděte...“* (Lk 21:20-21) A skutečně se stalo, že praví věřící uprchli a nepřišli o život, když byl Jeruzalém r. 70 po Kr. zničen.

Dnes máme úplné proročké Slovo a Slovo apoštolů a smíme skutečně vidět, co ostatní neviděli, a slyšet, co jiní neslyšeli. Pán by blahoslavl naše oči i naše srdce, neboť nám dává poznat, jak obdivuhodně seřazeno vše probíhá. Z tohoto hlediska je to opravdu ta nejmocnější doba, jakou mohou projít lidé na zemi s Bohem.

Jelikož se vydání knihy o Zjevení ještě trochu pozdrží, rozhodl jsem se vytisknout toto pojednání zvlášť. Možná, že později bude také do knihy ještě zahrnuto jako 23. kapitola. Doufám, že jsem zveřejněním tohoto pojednání s Boží pomocí všem posloužil.

70 Danielových téhodnů a aktuální události ve světle biblického proroctví

Současné události na Blízkém východě vyvolaly znovu pozornost mnohých znalců Bible o knihu Daniela. Obzvláště vidění o 70 téhodnech (dle něm. Mengeho překladu Bible: „týdnech let“) je vhodné jako podklad k tomu, aby byly lépe chápány události v Izraeli spojené s biblickým proroctvím. Přitom je potřebné zahrnout do pozorování jak minulost, tak i současnost, jen tak bude srozumitelná budoucnost.

Prorok Daniel se nacházel se svým lidem v babylonském zajetí a bádal v písmech proroka Jeremiáše, aby dostal jasno o konci sedmdesátiletého útlaku (Dan. 9). Poté se vroucně modlil k Bohu a vylil své srdce před Pánem. Dlouhé kající a přímluvné modlitbě pak následovala Boží odpověď, která se však vůbec nevztahovala na dobu zajetí, nýbrž na události s Izraelem v budoucnu až do doby Mesiáše a až do konce.

„Ještě jsem mluvil a modlil se, a vyznával hřích svůj i hřích lidu svého Izraelského, a padna, pokorně jsem se modlil před tváří Hospodina Boha svého, za horu svatosti Boha svého. Ještě, pravím, mluvil jsem při modlitbě, a muž ten Gabriel, kteréhož jsem viděl v tom vidění na počátku, rychle přiletěl, dotekl se mne v čas oběti večerní. A slouže mi k srozumění, mluvil se mnou a řekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych tě naučil vyrozumívati tajemstvím.

Při počátku pokorných proseb tvých vyšlo slovo, a já jsem přišel, abych je oznámil, nebo jsi velmi milý; pročež pozoruj slova toho, a rozuměj vidění tomu. Sedmdesáte téhodnů odečteno jest lidu tvému a městu svatému tvému k zabránění převrácenosti a k zapečetění hříchů, i vyčištění nepravosti a k přivedení spravedlnosti věčné a k zapečetění vidění i proroctví, a ku pomazání Svatého svatých.

*Věziž tedy a rozuměj, že **od vyjití výpovědi o navrácení a o vystavení Jeruzaléma** až do Mesiáše vývody bude téhodnů sedm, potom téhodnů šedesáte dva, když již zase vzdělána bude ulice a příkopa, a ti časové budou přenesnadní. Po téhodnech pak těch **šedesáti a dvou** zabit bude Mesiáš, však jemu to nic neuškodí; nýbrž to město i tu svatyni zkaží, i lid ten svůj budoucí, tak že skončení jeho bude*

hrozná, ano i do vykonání boje bude boj stálý všelijak do vyplnění. Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním, u prostřed pak toho téhodne učiní konec oběti zápalné i oběti suché; a skrze vojsko ohavné, až do posledního a uloženého poplénění hubící, na popléněné vylito bude zpuštění.“ (Dn 9:20-27) [verš 26+27 dle něm. Mengeho překladu Bible: „A po dvaasedesáti týdnech let zabit bude pomazaný (= Mesiáš) bez rozsudku; a město i tu svatyni poruší válečný národ knížete, který tam vtrhne, jehož konec přijde náhle jako vichr, ale až do konce bude válka, ta pevně ustanovená pustošení. A uzavře (ten kníže) pevnou smlouvu s národem na jeden týden let a v polovině týdne zastaví oběti zápalné i oběti suché a na jejich místě bude postaveno odporné pustošení (nastane hrůza a děs pustošení) a to tak dlouho, dokud pevně ustanovené zničení nebude vylito na zpuštění (zpuštělitele). “]

Musíme dbát toho, že mu zde bylo dáno zjevení o sedmdesáti téhodnech (týdnech let), které se měly stát až v budoucnosti, neboť sedmedesátileté babylonské zajetí se již chýlilo ke konci. V té době uplynulo již 68 let.

Prorok Jeremiáš prorokoval o sedmdesátiletém babylónském zajetí, jímž byli Židé potrestáni, mezi jiným také proto, že nedodržovali léto soboty. Bůh vyžadoval nejen sedmý den v týdnu jako den klidu; vyžadoval i sedmý rok jako léto soboty: „*Sedmého pak léta sobotu odpočinutí bude míti země, sobotu Hospodinovu; nebudeš na poli svém síti a vinice své řezati...*“ (3M 25:1-7; 3M 26:33-35) Protože příkaz Boží nebyl dodržen, přišla nouze na Jeho lid. „*Aby se naplnila řeč Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, dokudž země nevykonala sobot svých; po všecy dny, pokudž byla pustá, odpočívala, až se vyplnilo sedmdesáte let.*“ (2Par 36:21)

V souvislosti s létem soboty, které bylo vyhlášeno o velkém dni smíření zvukem trouby, ustanovil Hospodin i léto milostivé: „*Sečeš také sobě sedm téhodnů let, totiž sedmkrát sedm let, tak aby čas sedmi téhodnů let učinil tobě čtyřiceti devět let ... I posvětíte léta padesátého, a vyhlásíte svobodu v zemi té všechněm obyvatelům jejím. Léto milostivé toto míti budete...*“ (3M 25:8-13). Po návratu z babylonského zajetí se lid Boží zavázal neodvolatelnou přísahou dodržovat zákony včetně léta soboty. „*Ani od cizozemců, kteříž by nám přinášeli*

jaké koupě a jakékoli potraviny v den sobotní na prodej, přijímati v sobotu aneb v sváteční den, a že necháme roli sedmého léta, i všelikého dobývání dluhu.“ (Neh 10:29-32).

Proroctví proroka Jeremiáše znělo: „*Potom pak po vyplnění sedmdesáti let trestati budu na králi Babylonském a na tom národu, dí Hospodin, nepravost jejich...*“ (25:12) „*Takto zajisté praví Hospodin: Že jakž se jen vyplní Babylonu sedmdesáte let, navštívím vás, a potvrdím vám slova svého výborného o navrácení vás na místo toto.*“ (29:10) Falešný prorok Chananiáš tvrdil, že ti odvezení lidé se vrátí dříve, než uplynou dva roky (Jr 28:3+11). Nato mu Jeremiáš ohlásil, že ještě v témž roce zemře, a tak se stalo (Jr 28:15-17).

Musí se to brát přesně

Mnozí učenci Písma mají potíže s časově správným zařazením těchto událostí, protože přehlédli, že po smrti Šalamouna byla rozdělena říše na Judsko a Izrael: potom existovaly na jedné straně kmeny Juda a Benjamin s hlavním sídlem v Jeruzalémě za vlády Roboáma (932-916 př. Kr.) a na druhé straně deset kmenů, známých pod pojmem Izrael, se sídlem v Samaří pod vládou Jeroboáma (932-911 př. Kr.). Nejznámějším králem v Judsku byl Jozafat (874-850 př. Kr.) a nejznámějším králem v Izraeli byl Achab (875-854 př. Kr.). Je to důležité z toho důvodu, protože existovala totiž dvě odvezení do otroctví a důsledkem toho tedy dvě zajetí: Izrael, tedy těch deset kmenů, byl odvečen v roce 721 př. Kr. do Asyrie. Ty dva kmeny, Benjamim a Juda, byly podstatně později, totiž až v r. 606 př. Kr., odvedeni do babylonského zajetí. O to zde jde. Toto zajetí trvalo přesně 70 let, a to od r. 606 do 536 př. Kr. Asi 40.000 lidí se vrátilo tehdy z babylonského zajetí opět do Jeruzaléma, aby vybudovali chrám. Tím končilo těch 70 let zajetí předpověděných Jeremiášem, které však nemají nic společného se 70 téhodny (týdny let) předpověděnými v Dan. 9. Pouze ty dva kmeny, které byly odvedeni do Babylóna, se mohly z Babylóna navrátit. Učení, známé jako «Britský Izrael», které říká, že těch 10 kmenů zaniklo, je falešné.

V Ezdrášii v 1. kapitole je řečeno o příkazu znovuvybudování chrámu v Jeruzalémě – nikoli města a jeho zdí: „*Léta prvního Cýra krále*

*Perského, aby se naplnila řeč Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin ducha Cýrova krále Perského, aby dal provolati po všem království svém, ano také i rozepsal, řka: Toto praví Cýrus král Perský: Všecka království země dal mi Hospodin Bůh nebeský, a on mi poručil, abych mu vystavěl **dům** v Jeruzalémě, kterýž jest v Judstvu. Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, budiž Bůh jeho s ním, a nechať jde do Jeruzaléma, kterýž jest v Judstvu, a staví **dům Hospodina** Boha Izraelského, toho Boha, kterýž jest v Jeruzalémě.“*

Prorok Izaiáš působil v době od r. 740 do r. 680 př. Kr. I on mluvil o tomto zajetí a prorokoval o Cýrovi, který byl pověřen: „*Potvrzuji slova služebníka svého, a radu poslů svých vykonávám. Kterýž dím o Jeruzalému: Bydleno bude v něm, a o městech Judských: Vystavena budou, nebo pustiny jejich vzdělám. Kterýž dím hlubině: Vyschni, nebo potoky tvé vysuším. Kterýž dím o Cýrovi: Pastýř můj, nebo velikou vůli mou vykoná, a řekne Jeruzalému: Zase vystaven bud', a chrámu: Založen bud'.*“ (Iz 44:26-28)

V době návratu z babylonského zajetí žili a působili Zorubábel, syn Salatielův, a Jozue, syn Jozadakův, jakož i proroci Aggeus a Zachariáš. „*I uposlechl Zorobábel syn Salatielův, a Jozue syn Jozadakův, kněz nejvyšší, i všickni ostatkové lidu hlasu Hospodina Boha svého, a slovo Aggea proroka, poněvadž jej poslal Hospodin Bůh jejich; nebo se bál lid tváři Hospodinovy. Tedy Aggeus posel Hospodinův mluvil lidu v poselství Hospodinovu, řka: Já s vámi jsem, praví Hospodin. V tom vzbudil Hospodin ducha Zorobábele syna Salatielova, knížete Judského, a ducha Jozue syna Jozadakova, kněze nejvyššího, a ducha ostatků všeho lidu, a přišedše, dělali dílo v domě Hospodina zástupů, Boha svého.*“ (Ag 1:12-14)

Prorok Aggeus prorokoval ohledně chrámu, který byl opět vybudován: „*Větší bude sláva domu tohoto posledního, než onoho prvního, praví Hospodin zástupů, nebo na tomto místě způsobím pokoj, praví Hospodin zástupů.*“ (Ag 2:10) „*Přiložte již srdce své od tohoto dne až do onoho, ode dne dvacátého čtvrtého, měsíce devátého, až do dne, v kterémž založen byl chrám Hospodinův.*“ (Ag 2:19)

V proroku Zachariáši rovněž nalézáme zmínky o stavbě chrámu: „*Tedy odpověděl anděl Hospodinův a řekl: «Ó, Hospodine zástupů, až*

dokudž ty se nesmiluješ nad Jeruzalémem a nad městy Judskými, na kteréž jsi hněval se již sedmdesáte let? » I odpověděl Hospodin andělu tomu, kterýž mluvil se mnou, slovy dobrými, slovy potěšitelnými. Tedy řekl mi anděl, kterýž mluvil ke mně: Volej a rci: Takto praví Hospodin zástupů: Horlím pro Jeruzalém a Sion horlením velikým. A hněvám se náramně na ty národy, kteříž mají pokoj; nebo když jsem já se málo rozhněval, oni pomáhali k zlému. Protož takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Jeruzalému milosrdenstvím, dům můj staven bude v něm, praví Hospodin zástupů, a pravidlo vztaženo bude na Jeruzalém.“ (podle něm. Mengeho překladu: „...a nad Jeruzalémem má být napnut vyměřovací provaz.“) (Zach 1:12-16)

Při výstavbě chrámu byl hlavní důraz kladen na to, aby byl jako dům Boží postaven na původním místě (Ezd 5:15; 6, 7 aj.). První základy byly odhaleny a na nich vznikl nový chrám, který byl ve všech podrobnostech přesně jako ten první. Tak to musí být i novozákonní Církví. Před návratem Ježíše Krista musí znovu povstat ve všech věcech podle původního apoštolského vzoru, a to

na základě apoštolů a proroků (1Kor 3:10-11; Ef 2:20-22). Také s chrámem v Jeruzalémě se to opět tak stane. Bude postaven na svém původním místě. Jak zjistili židovští vědci a archeologové, nestál chrám na vyvýšenině hory Moria, kde Abraham obětoval Izáka a kde stojí Skalní dóm (Omarova mešita), nýbrž přesně padesát metrů dále na sever. Židé uzavírají svou modlitbu u Zdi nářků s přáním, aby jim ten Věčný ráčil nechat dožít se znovuobnovení chrámu a příchodu Mesiáše.

Znovuvybudování Jeruzaléma

Shrňme to ještě jednou: Prorok Daniel zkoumal v písmech Jeremiáše o konci sedmdesátiletého babylonského zajetí, které již dva roky poté končilo se svolením k znovuvybudování chrámu v Jeruzalémě. **Město** samo s jeho hradbami bylo opět postaveno teprve asi o 100 let později. Podle slov anděla Gabriele to byl počátek 70-ti téhodnů. Tak jak známe týdny dnů, tak používá Pán pojmu týdny let (podle kral. překladu Bible „téhodny“).

Vcelku se jedná u těch sedmdesáti téhodnů o šestinásobný účel, jak byl vyjádřen v následujícím textu:

*„Při počátku pokorných proseb tvých vyšlo slovo, a já jsem přišel, at-
bych je oznámil, nebo jsi velmi milý; pročež pozoruj slova toho, a ro-
zuměj vidění tomu. Sedmdesáte téhodnů odečteno jest lidu tvému a
městu svatému tvému*

1. *k zabránění převrácenosti*
2. *a k zapečetění hříchů,*
3. *i vyčištění nepravosti*
4. *a k přivedení spravedlnosti věčné,*
5. *a k zapečetění vidění i proroctví,*
6. *a ku pomazání Svatého svatých.“*

Na následující vysvětlení byl muž Boží obzvláště upozorněn:

*„Věziž tedy a rozuměj, že od vyjití výpovědi o navrácení ao vysta-
vení Jeruzaléma až do Mesiáše vývody bude téhodnů sedm, po-
tom téhodnů šedesáte dva, když již zase vzdělána bude ulice a pří-
kopa, a ti časové budou přenesnadní. Po téhodnech pak těch šedesáti
a dvou zabít bude Mesiáš, však jemu to nic neuškodí; nýbrž to město
i tu svatyni zkazí, i lid ten svůj budoucí, tak že skončení jeho bude
hrozné, ano i do vykonání boje bude boj stálý všelijak do vyplnění.
Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním, u prostřed
pak toho téhodne učiní konec oběti zápalné i oběti suché; a skrze
vojsko ohavné, až do posledního a uloženého poplénění hubící, na
popléněné vylito bude zpuštění.“ (Dan. 9:23-27)*

Znalci prorockého slova a dějin přesvědčivě vyložili rozdělení času od výnosu znovuvybudování Jeruzaléma až do Krista – Mesiáše. Podklad pro časové rozdělení tvoří slovo, které anděl Gabriel adresoval proroku Danielovi. Budiž podotknuto: Ty tři uvedené časové úseky – tedy 7 a 62 a 1 téhodnen – jsou přesně těch dotýčných 490 let. Týkají se Izraele. Časový úsek spásy a milosti pro národy se nachází mezi 69. a 70. téhodnem.

Na základě pokynu stanoveného v prorockém slově, vyšel rozkaz perského krále Artaxerxe v r. 445 př. Kr. ke **znovuvybudování Je-
ruzaléma**, nikoliv chrámu – tento již byl hotov a zasvěcen. V té době to byl muž Boží Nehemiáš, který tu záležitost Izraele přednesl

Bohu v modlitbě. Připomněl Pánu slova proroka Mojžíše: „*Budiž pamětliv, prosím, na slovo, kteréž jsi přikázal Mojžíšovi (5M 4:27-31) služebníku svému, řka: Vy přestoupíte, já pak rozptýlím vás mezi národy. Ale když se obrátíte ke mně, a budete ostříhati přikázání mých, a plniti je, by pak někteří z vás až na kraj světa zahnaní byli, i odtud shromáždím je, a přivedu je zase na místo, kteréž jsem vyvolil, aby tam přebývalo jméno mé.*“ (Neh 1:8-9)

Mohlo by se nám zdát podivné, že tento Nehemiáš byl v té době šenkerem královským¹. Je možné, že Bůh má na nejvyšších místech ve vládě Svě lidi, jedná-li se o naplnění Jeho Slova. Nehemiáš po dlouhé dny plakal, postil se a vysílal úpěnlí vé prosby k Bohu nebes. To na něm král poznal a ihned se zeptal: „*Proč obličej tvůj smutný jest, poněvadž nestůněš? Jiného není, než sevření srdce.*“ (Neh 2:2) Nato předložil Nehemiáš svoji žádost. V modlitbě zmínil nejen záležitost lidu Božího všeobecně, on připomněl Bohu zaslíbení, dané za Mojžíše. Tím se dotkl srdce Božího, který je vázán na Svá zaslíbení. Bůh začíná jednat, jestliže je čas naplněn a Jeho lid Mu připomíná Jeho zaslíbení.

Kněz Ezdráš a místodržící Nehemiáš působili společně asi 50 let po zasvěcení chrámu. Ezdráš podává se zpětným pohledem souhrn všeho, co se stalo v souvislosti s návratem z babylonského zajetí a se stavbou chrámu. Uspořádal bohoslužbu podle předpisů zákona Mojžíšova (Neh 8:13-18) a zkoncoval se vši smíšeninou (Neh 13:23-31). V Nehemiáši je nám popsáno, jak a za jakých okolností stavebníci vykonávali jim uložené dílo, tj. vybudování města a hradeb.

Co se týče rozdělení, musí být dbáno toho, že tu máme co činit se dvěma časově od sebe oddělenými stavebními záměry, totiž stavbu chrámu a potom později města. V Nehemiáši a Danielovi není řeč o stavbě chrámu, nýbrž o znovuvybudování Jeruzaléma, včetně hradeb a příkopů. Tento rozkaz, o který zde jde, vydal Artaxerxes v r. 445 př. Kr. Od té doby až do smrti Mesiáše mělo uplynout 7 téhodnů

¹ (tzn. „vyšší dvorní úředník nad nápoji; ve starém Orientě byl úřad šenka jedním z nejvznešenějších; král musel mít k němu naprostou důvěru, že se nedá podplatit a nenamíchá mu jedu do nápojů. Svědčí jistě o charakteru Nehemiášově, že byl vybrán, ač cizinec, za nejvyššího šenka u perského dvora.“ – A. Novotný: Biblický slovník, str. 1061[pozn. překl.]

= 49 let a 62 téhodnů = 434 let, tedy celkem 483 let. Vezmeme-li v úvahu, že v biblickém proroctví je počítán jeden rok o 360 dnech, dojdeme přesně na rok ukřižování našeho Pána. Těchto 7 + 62 = 69 téhodnů se tak vyplnilo přesně těmi 483 roky.

Rozvržení podle Písma

Podle svědectví Písma zbývá Izraeli tedy ještě jeden téhoden (týden let), a to je plných sedm let. Pro těchto posledních sedm let, které začínají přibližně se vzetím Církve z národů, bude mezi Římem – přesněji řečeno státem Vatikán – a Izraelem, uzavřena smlouva:

„Utvdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním, u prostřed pak toho téhodne učiní konec oběti zápalné i oběti suché; a skrze vojsko ohavné, až do posledního a uloženého poplénění hubící, na popléněné vylito bude zpuštění.“ (Dn 9:27) (podle něm. Mengeho překladu: „A uzavře (Antikrist) pevnou smlouvu s národem na jeden týden let a v polovině týdne zastaví oběti zápalné i oběti suché a na jejich místě bude postaveno odporné pustošení a to tak dlouho, dokud pevně ustanovené zničení nebude vylito na zpustošení (zpustošitele).“). To je jasná řeč Boží.

Učení, že Ježíš Kristus první polovinu sedmdesátého téhodne již dříve vyčerpал, je falešné. Musíme se i v tomto bodě velmi zřetelně ptát: Co na to říká Písmo? Písmo říká, že k tomuto tématu existují jen tři určení času v proroku Danielovi: 7 a 62 a 1 téhoden. Písmo dále říká, že Mesiáš, ten Pomazaný, bude zabit po 62 téhodnech, nikoliv po 62 a půl téhodnech. Tak praví Pán ve Svém Slově: *„Po téhodnech pak těch šedesáti a dvou zabit bude Mesiáš...“ (Dn 9:26)*

Neexistuje ani jediné místo v Bibli, které by vypovídalo, že náš Pán tři a půl roku kázal a že uzavřel smlouvu na sedm let a že ji potom uprostřed (v polovině) zrušil. Na základě služby mužů, ustanovené v Mojžíšově knize, ve stánku úmluvy (4M 1-3) započal On, jako Syn člověka, Svoji službu v třicátém roce života (Lk 3:23). Písmo svaté nedává o délce Jeho služby žádnou zprávu, přesto se o tom lehkomyšlně káže. Právě tak není biblické, jak se všeobecně zvěstuje, že Noe kázal 120 let. Když byl Noe 500 let stár, narodili se mu jeho synové

(1M 5:32). Když přijal svoje pověření, byli jeho synové již ženatí (1M 6:18). Potopa přišla v jeho šestistém roce života (1M 7:11).

Jak je možné Krista zaměňovat s antikristem a používat na oba stejný verš? Jakou smlouvu vlastně měl Kristus uzavřít a zrušit, kdyby se těch prvních tři a půl roku vztahovalo na Něho? Starou smlouvu nezrušil, neboť nepřišel, aby zrušil Zákon a proroky, nýbrž aby je naplnil. S Římem neměl žádnou smlouvu, kterou by byl mohl zrušit, as Izraelem rovněž žádnou smlouvu nezrušil, naopak: On zřídil Novou smlouvu skrze krev Smlouvy a ta Nová smlouva je věčná smlouva. Hraničí to s blasfemií (rouháním), jestliže biblické místo, které hovoří jediné o antikristovi, je použito zčásti na Krista a zčásti na antikrista.

Pán rovněž neodstranil ani zápalnou ani suchou oběť. Všechno šlo jako obvykle dále až do roku 70 po Kristu. Ani potom se nevytilo žádné „zpuštění na popléněné“ (dle něm. Mengeho překl.: „zničení na zpuštění, zpuštěnité“). **Z toho, co je řečeno ve verši 27, se vůbec nic netýká Krista, avšak všechno se vztahuje na antikrista.** Stovky jinak znějících citátů nemohou zvrátit jediný verš ze Slova Božího, Kdo je z Boha, dá Bohu zapravdu a pak vidí celou souvislost. Byť by i trvala služba Ježíše Krista dva nebo tři roky – v každém případě spadá do konce dvaašedesátého téhodne. To je tak praví Pán ve Svém Slově. Sedm téhodnů předcházelo těm dvaašedesáti, takže časový úsek obnášel dohromady 69 téhodnů, a to přesně vychází na ten rok, kdy Pán dal Svůj život a byl ukřižován. Boží Slovo je ve všem úplně přesné. Čest buď Pánu.

V prvních 3 1/2 letech ještě zbývajících posledního téhodne vystoupí v Izraeli ti dva svědkové: „*Ale dám je dvěma svědkům svým, kteříž budou prorokovati tisíc dvě stě a šedesáte dnů, oblečení jsouce v pytle.*“ (Zj 11:3). Po dobu 3 1/2 let budou mít slovo božské plné moci. Jejich služba bude připomínat Mojžíše a Eliáše, protože se bude skrze ně dít to stejné. Nebe bude pro tři a půl roku jejich prorocké služby uzavřeno – tak tomu bylo za Eliáše; i vody budou proměněny v krev – tak tomu bylo za Mojžíše. O Mojžíšovi a Eliášovi je zmínka v posledních třech verších Starého zákona v proroku Malachiáši. Oni to také byli, kteří sestoupili na horu proměnění (Mt 17 aj.). Avšak přímo po ukončení jejich služby budou ti dva proroci zabiti. Tím

skončí první polovina tohoto téhodne, smlouva bude zrušena a nastane doba třiapůlletého pronásledování. „...*když vydání budou v ruku jeho, až do času a časů, i do částky časů.*“ (dle něm. Mengeho překl.: „...*a vydání budou jeho násilí jeden rok a dva roky a půl roku.*“) (Dn 7:25b) „...*a dána jí (šelmě/antikristu) moc vládnouti za čtyřiceti a dva měsíce.*“ (Zj 13:5b) To je ten okamžik, v němž se papež, který pak bude úřadovat, posadí se vši svou nádherou v dohotoveném chrámu v Jeruzalémě a židovskému lidu se svou berlou v ruce bude předkládat svoji verzi, totiž tu katolickou. Potom vybuchne načasovaná bomba.

Pán však zničí „syna zatracení“ dechem úst Svých Svým náhlým příchodem (2Ts 2). «Příchodem» není míněn návrat Ježíše Krista jako Ženicha, aby odvedl Církev-Nevěstu (Mt 25:1; 1Ts 4), ani Jeho příchod ve slávě, kdy Jej uzří všeliké oko (Mt 24:30; Zj 1:7 aj.). (Viz brožúra „*Návrat Krista a různé příchody*“.) V té době se zjeví Pán Židům jako Anděl smlouvy (Zj 10). Avšak nejdříve sednou na lep falešného zachránce – „Mesiáše“, jehož pomoc přijmou.

V Danieli 12 je položena otázka, jak dlouho to bude ještě trvat od toho okamžiku, až do konce těch podivuhodných věcí. Přísaha, učiněná ve verši 6, poukazuje zřetelně na Zjev. 10, kde je potom řečeno, že žádné prodlení – žádný odsun času již nebude. Odpověď v Danielovi 12 zní: „*I slyšel jsem muže toho oblečeného v roucho Iněné, kterýž stál nad vodou té řeky, an zdvihl pravici svou i levici svou k nebi, a přísáhl skrze Živého na věky, že po uloženém času, a uložených časích, i půl času, a když do cela rozptýlí násilí lidu svatého, dokonají se všechny tyto věci.*“ (verš 7). To je těch posledních 3 1/2 let.

Úplně na závěr bude Bůh přesný dokonce i v určení dnů. Služba těch dvou proroků potrvá 1 260 dní (Zj 11:3), to je přesně tři a půl roku. Během té doby bude stavěn chrám. Potom bude „poločas“. Avšak po zřízení a vyměření chrámu bude svaté město dvaatřicet měsíců tlačeno (podle něm. Mengeho překl.: „*rozšlapáváno*“). To je přesně tři a půl roku podle Zjev. 11, 2: „... *neboť jest dána pohanům, a budouť tlačiti město svaté za čtyřiceti a dva měsíce.*“ „...*a Jeruzalém tlačěn bude od pohanů, dokudž se nenaplní časové pohanů.*“ (Lk 21:24b). Prorok Daniel mluvil také o muži, který srazí pravdu k zemi, o ustavičné (každodenní) oběti, která bude zrušena, a o ohav-

nosti hubící (dle něm. Mengeho překl.: „odporném pustošení“), která nastane, jakož i o svatyni, která bude vydána všanc útlaku (Dan. 8, 11-14).

Druhá polovina bude dvakrát prodloužena: „*Od toho pak času, v němž odjata bude oběť ustavičná, a postavena ohavnost hubící, bude dnů tisíc, dvě stě a devadesát.*“ (Dn 12:11), tedy o 30 dní déle, dokud pevně ustanovené zničení nebude vylito na zpustošení (zpustošitele). Potom je uveden ještě třetí počet dní, totiž 1 335 dní (Dn 12:12). Zřejmě bude zapotřebí ještě 45 dní, v nichž se stanou poslední události, jako např. soud národů (Iz 2:4; Mich 4:3; Mt 25:32; Zj 11:18; Zj 20:4 aj.); teprve potom může začít panování Krále. Musí přece být všechno navráceno do skvělého stavu. Celé stvoření toužebně očekává na okamžik, kdy z pomíjivosti, pod níž sténá, bude vysvobozeno (Řm 8:19-22).

V souvislosti s posledním určením času je řečeno: „*Blahoslavený, kdož dočká a přijde ke dnům tisíci, třem stům, třidceti a pěti.*“ (Dn 12:12) Tím končí to, co se musí stát v poslední fázi až do nového utváření před nastolením Tisíciletého království. Blaze tomu, kdo vytrvá až do úplného konce, neboť ti, kteří zůstanou na zemi, vejdou pak do Tisíciletého království. Celé stvoření si oddychne a celý svět se bude nacházet v rajském stavu. Podle svědectví Písma svatého neexistuje žádný totální konec světa s úplným zničením, jak to mnozí falešně učí, nýbrž jen vytržení a očištění ohněm s nádherným novým začátkem, na nějž se již celé stvoření těší. Potom se budou spolu pokojně pásti vlk a beránek, kráva a medvědice atd. (Iz 11:6-9), neboť během tohoto časového úseku bude satan svázán a uvržen do propasti (Zj 20).

Znamení času

Navázání diplomatických styků mezi Izraelem a státem Vatikán není ta předpověděná smlouva. Taková navázání diplomatických styků jsou mezi státy světa obvyklá a nejsou časově omezena. Smlouva na sedm let se nebude týkat výměny velvyslanců a zřízení diplomatických zastupitelství, nýbrž tato smlouva uspořádá a stanoví práva a povinnosti tří světových náboženství zastoupených v

Jeruzalémě. V Izraeli a Jeruzalémě nacházíme místa, která jsou svatá lidem židovského, křesťanského i islámského vyznání. Existuje jen jeden člověk na zemi, k němuž jak židé, tak i muslimové vzhlížejí s velkou úctou, a to je papež, který je všemi náboženstvími respektován jako hlavní osobnost. Také jeho poměr k arabskému světu je nezkalený. Tak připadne Vatikánu role při vyjednáváních, aby vyhověl přání Izraele a aby stavba chrámu byla zahrnuta do smlouvy. Bude přitom mluvit o lidských právech a o tom, že ta tři monotheistická náboženství mají stejný význam. Všechno to se stane, aby bylo naplněno Písmo. Co se týče časového rozvržení proroctví Danielova, tedy o tom jednomyslně učili všichni známí muži církevních dějin, počínaje Ireneem, který působil ještě s Polycarpem a ten zase ještě s Janem, který sepsal Zjevení.

V novověku to byli historikové Larkin, překladatel Bible Scofield a Boží muž William Branham, jejichž shodné výpovědi máme k dispozici. Lidé často neposlouchají bedlivě při otázkách a tudíž ani odpovědi nerozumějí správně. Je-li například otázka: „Kolik času je určeno Židům po dobu služby obou proroků?“, potom zní odpověď: 3 1/2 roku. Jestliže však otázka zní: „Jaký časový úsek je mezi koncem času milosti pro národy a počátkem Tisíciletého království?“, pak na ni musí být příslušná odpověď. Kdo se však domnívá, že by mohl poznat rozpor v tom, co bratr Branham učil, ten si nepovšiml v tom případě příslušných výroků Písma svatého.

V kázání o «Danielových sedmdesáti téhodnech» neodpovídal na otázky, kterým by mohlo být špatně rozuměno; zde on přesvědčivě učil a stále opakovaně mluvil o sedmiletém časovém úseku Izraele v budoucnosti. Řekl: „**So now, there's no more guessing about it. We know now that each week meant seven years. Have you got it? Let's say it together: 'One week equals seven years. Now we know we got it. One week equals seven years.'**“ (str. 104). „To už není žádnou záhadou. Nyní víme, že každý týden znamená sedm let. Pochopili jste to? Řekněme to společně: ‚Jeden týden odpovídá sedmi rokům.‘ Nyní víme, že tomu tak je. Jeden týden odpovídá sedmi rokům.“

“Now, if they've already had sixty-nine weeks and lived it exactly the way God said they did, and it happened exactly the way God said it would do, then there's one more week promised to the

Jews.” (str. 108). „Jestliže svých devětašedesát týdnů již prožili, a to přesně tak, jak jim to Bůh předpověděl, a stalo se to přesně tak, jak to Bůh řekl, pak je tedy Židům zaslíben ještě jeden týden.“

„...then there's one more week left for the Jews. Is that right? And that's exactly seven years.“ (str. 124). „...pak zbývá Židům ještě jeden týden. Souhlasí to? A to je přesně sedm let.“

„The moment He starts that seventieth week, or seven years, the Church is gone. Can you see it, friends? Raise up your hand if you can see it.” „V okamžiku, až On tento sedmdesátý týden, nebo těch sedm let, započne, bude Církev pryč. Chápete to, přátelé? Pozdvihněte svoji ruku, jestliže tomu rozumíte.“

„The moment He starts the seventieth week, or seven years, the Church is gone. Now listen. I'm quoting again, so you won't forget. This is what the Holy Spirit put upon my pen while I was writing.” „V tom okamžiku, když On zahájí sedmdesátý týden, nebo těch sedm let, bude Církev pryč. Poslyšte nyní. Cituji ještě jednou, abyste to nezapomněli. To je ono, co mně Duch svatý vložil do pera, když jsem psal.“

Podle tohoto opakovaného výroku spadá začátek posledního téhodne asi současně do okamžiku vzetí Církve. Potom nastane pro Izrael duchovní začátek. Navázání diplomatických styků mezi Izraelem a Vatikánem bylo nutné, aby se mohla konat další jednání o Jeruzalému a mohla být uzavřena smlouva podle Daniele 9:27. Rovněž Izrael upře svou orientaci k Evropskému společenství.

Kniha Daniela je apokalypsou Starého zákona. V ní jsou odhaleny události Izraele až do konce. První světový panovník, který si podmanil Izrael byl Nabuchodonozor. Za jeho vlády začalo pohanské působení moci čtyř světových říší. Tak jako první panovník světa dostal srdce zvířecí, rovněž tomu tak bude u posledního: *„Srdce jeho od lidského ať jest rozdílné, a srdce zvířecí nechť jest dáno jemu, ažby sedm let vyplnilo se při něm.“* (Dn 4:13). Dále je ještě třikrát ve stejné kapitole řečeno, že to mělo být sedm časů, tedy sedm let, během nichž se tento první světový panovník stal zvířetem. Totéž se týká posledního panovníka světa: v posledních sedmi letech, až satan bude svržen (Zj 12:9), zmocní se ho a dá mu svůj trůn (Zj 13:2), bude

si počínat jako zvíře. V prvních třech a půl letech nebude ještě moci vykonávat absolutní světovou moc, protože v té době budou vykonávat ti dva proroci svou službu s božskou plnou mocí. V posledních třech a půl letech, tedy během velkého pronásledování a času soužení, bude ale jednat zvířeco-satansky. Tak to ostatně vykládali již Ireneus (+202) a i jiní učitelé Bible.

Co se týká prorocky předpověděného vývoje konečné doby, řekl Boží muž William Branham v kázání z 19. 3. 1962 v Tiftonu, Georgia, USA, pouze několik měsíců po stavbě zdi v Berlíně: „**Nastává déšť poučování. Byl národní déšť poučování. Komunismus byl zaset mezi lidi v každém národu. Nastalo probuzení Říma. Víte, co se stane, až ... vrátí východní část Berlína? To přesadí komunismus ... míním Římskou říši přesně do té pozice, jakou měla v době Ježíše Krista. Jistě se to tak stane. Přesně.**

Světový komunismus již neexistuje, neohrožuje už tedy římskokatolickou církev. Ona naopak prožívá úplně nový rozmach v bývalých komunistických zemích. Kdo zná to pozadí, ten ví, jakou roli sehrál Vatikán při zhroucení komunismu. Studená válka je u konce, zeď v Berlíně zmizela. Německo je sjednoceno a Evropa se nachází ve sjednocovacím procesu. Současně se pozdvihuje světový katolicismus, a tak vyvstává «Římská říše» nanovo před našimi zraky. Dne 25. 3. 1957 byly podepsány Římské smlouvy. Tvoří základ EHS (Evropského hospodářského společenství). Tyto smlouvy by tehdy nemohly být uzavřeny v žádném jiném městě světa. Světová politika se dělá v hlavním městě světa. Jedná se přitom o Římskou říši, která jako poslední světová říše zůstává až do konce. Podrobení všech národů bude dosaženo politickou mocí Říma, pronásledování biblicky věřících křesťanů a Židů bude uskutečňováno náboženskou mocí Říma.

Za dnů Ježíše byl Izrael pod římskou nadvládou. Od roku 63 př. Kr. byla židovská země částí Římské říše. Království Makkabejců bylo násilně ukončeno. Římský císař Augustus nařídil v době Ježíšova narození sčítání lidu v celé Římské říši, k němuž náleželo Judsko (Lk 2:1+5). Pavel byl Žid a narodil se jako římský občan (Sk 22:25-29). Římský vojevůdce Titus obléhal a zničil Jeruzalém v r. 70 po Kristu. Římská říše potrvá až do konce.

Na nových cestovních pasech „dvanáctky“ již není na prvním místě uváděna vlastní země, nýbrž «Evropské společenství», které co nevidět bude nahrazeno «Evropskou unií». Evropské právní předpisy a zákony mají již nyní přednost před národními. Národní soudy posílají určité rozsudky k ověření a přezkoumání Evropskému soudnímu dvoru v Luxemburgu. Rada Evropy, Evropská centrální banka a i jedenáct nejdůležitějších institucí již našly své místo. Evropská unie je současně základem pro světovou vládu, která přece, spojená s hlavním duchovním městem světa Římem, bude vykonávat moc.

Jednání mezi Izraelem, Vatikánem, OOP a arabskými státy budou přes velké těžkosti pokračovat. 30. prosince 1993 byly podepsány dokumenty mezi Vatikánem a Izraelem a jen o jeden den později, 31. prosince 1993, jednala stejná vatikánská delegace s OOP. Můžeme vycházet z toho, že předpověděné eschatologické události stojí velice blízko před námi a ráz na ráz se dostaví. Opětovně se mluví o „historickém“ významu a stanovení cíle pro mír a jistotu, o „historických“ událostech, „historických“ smlouvách, dokonce o „historickém“ stisku ruky Jana Pavla II. s vrchním rabínem Jeruzaléma Meir Lauem na Castel Gandolfo, jakožto „potřesení ruky“ mezi Arafatem a Rabinem ve Washingtonu.

Podle ujednání, podepsaného 13. 9. 1993 ve Washingtonu, mají ve třech letech začít jednání o konečném statutu Jeruzaléma, která potom nejpozději ve dvou letech musejí být uzavřena. Znamý americký politik Henry Kissinger, Žid narozený ve Fürthu u Norimberku, řekl přímo po podpisu: „Peres walked into a trap.“ – „Peres se chytil do léčky.“ Slovo «Peres» znamená podle Daniela 5:28 «rozdělit» a tak rozděluje Peres svoji vlastní zemi. Z biblického hlediska probíhají Bohem stanovené hranice zaslíbené země úplně jinak. Dva a půl kmenů Ruben, Gád a Manasses měly svá území na východní straně Jordánu (Joz 1:12-15 aj.) Naopak Izraeli by mělo být území přidáno, aby i geograficky byl nastolen božský pořádek. To se zcela určitě ještě stane. Arabské státy dohromady jsou 640-krát větší než Izrael a tudíž by mohly beze všeho u sebe usídlit své palestinské spolubojovníky a „bratry“ ve víře.

Ze 120 poslanců knessetu (izrael. parlament) hlasovalo pro ujednání pouze 61. Rozhodující byl tedy jeden hlas. 1. října 1993 se dohodli

ministři financí ze 46 nejbohatších zemí v New Yorku, že pro výstavbu území OOP dají k dispozici 2 miliardy US\$. Z toho Izrael přislíbil 75 miliónů. 4. října 1993 oznámil Arafat, že by z toho chtěl 75% vydat pro vytvoření policie a armády a na zbrojení. Vývoj v této oblasti nabývá zajímavých forem.

Jeruzalém – kámen přetěžký

Nikoliv Gaza ani Jericho, ne západní břeh Jordánu ani Golanské výšiny, nýbrž Jeruzalém bude až do poslední bitvy kamenem přetěžkým pro všechny národy, na němž si vylámou zuby (Zach 12:2-3). Smlouvou o pásmu Gazy a Jerichu se dostaly okolní národy až na práh Jeruzaléma. Nyní jsou všechny národy v OSN pro Arafata, a tím pádem proti Izraeli. Tento muž to byl, který V r. 1974 oznámil svůj postupný plán takto: „V první fázi zřídíme strategické body v Gaze a Jerichu, abychom se odtud zmocnili Jeruzaléma. Neboť kdo má Jeruzalém, má celý Izrael.“ Šest dní po podepsání smlouvy ve Washingtonu, totiž 19. 9. 1993, opakoval Arafat před 19 zahraničními ministry Arabské ligy v Káhiře tentýž postupný plán. Předčítal ze stanov OOP odedávna známé teze a končil slovy: „Naším cílem je zničení Izraele.“ Již ve více válkách – a Arafat byl u toho od první války r. 1948 – chtěli, jak to říkají, uvrhnout (zahnat) Izrael do moře.

Až dodnes byl Jeruzalém hlavním městem pouze Izraele, nikdy jiného národa. Pro ostatní dvě světová náboženství, křesťanství a islám, mělo toto město až dosud spíše podřadnější význam. Kupodivu se ale nyní orientují v zesílené míře na Izrael a obzvláště na Jeruzalém. Nechávací bez povšimnutí Mekku a Medinu, Lourdy a Fatimu a soustřeďují se celou silou na Jeruzalém. Vatikán dokonce klade nároky na majetky z doby křížáckých výprav. Jakým právem?

Zásada OOP tedy zní: nejprve Gaza a západní břeh Jordánu, potom Jeruzalém a celý Izrael. Proto také dal Arafat vytisknout na svůj státní znak i celý Izrael od Eilatu přes Jeruzalém a Tel Aviv až po Haifu. To je podle jeho chápání stát Palestina, který takto vlastně nikdy neexistoval, který ale má nyní vzniknout. Užívané jméno Palestina pochází z řecko-římského označení „Palaistine“ a byla jím

označována země filištínská. To je to dnešní pásmo Gazy, nic víc. Přesto, že izraelský ministerský předseda Rabin ve Washingtonu zdůraznil mír tím, že citoval slovo z Kazatele 3, 8: „...*jest čas milování a čas nenávidění, čas boje a čas pokoje*“, čekají národ Izrael a město Jeruzalém ještě velmi zlé časy.

Písmo svaté neříká, že nastane anebo bude skutečný mír na základě politických a náboženských vyjednávání. Je v něm jen vyjádřeno, co se nyní ve skutečnosti děje: o míru se mluví a jedná se o něm. Avšak stále trvá varování: „**Nebo když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a naujdouť.**“ (1Ts 5:1-3).

Již 29. 9. 1938 prohlásil britský ministerský předseda Chamberlain po podepsání mnichovské dohody s Hitlerem: „Peace in our days.“ – „Mír v našich dnech.“ Sotva dva měsíce později, totiž 9. listopadu 1938, lehly popelem synagogy v Hitlerově Německu. 91 Židů bylo nacisty zavražděno, přes 26 000 uvrženo do koncentračních táborů a nesčetné židovské obchody byly zdemolovány. 13. 9. 1993 znělo heslo ve Washingtonu podobně: „Peace in our time.“ – „Pokoj v naší době.“ Avšak přijde to, co Bůh předpověděl v Písmu, například v Zachariáši 12 a 14, jakoži na jiných místech.

Poslední dny

Pokud se týká času milosti pro národy, ten bude trvat tak dlouho, dokud se Bůh opět milostivě nepřikloní k Izraeli. Tento časový úsek je v souvislosti s Izraelem a Církví také označován prorockým pojmem «poslední dny». Pisatel epištoly k Židům hned na počátku uvádí, že Bůh, poté co před časy rozličnými způsoby mluvil skrze proroky k otcům, „*V těchto pak **posledních dnech** mluvil nám skrze Syna svého.*“

Úsek času milosti, v němž je Duch svatý vyjit a působí, formuluje Petr prorocky takto: „«A budeť **v posledních dnech**», dí Bůh, «vyleji z Ducha svého na všeliké tělo ...»“ Odvolává se přitom na vyjití Ducha svatého (Sk 2:17), které asi před dvěma tisíci lety započalo o známém letničním dni a používá od toho okamžiku pro tuto nyní

téměř za námi ležící dvou tisíciletou epochu výraz «v posledních dnech». Ten nejposlednější den je den Páně – sedmé tisíciletí.

Ve svém druhém kázání po Letnicích se Petr odvolává na zaslíbení z 5. Moj. 18:15-18 a dokazuje, že Kristus, Mesiáš, je ten Prorok, o němž Mojžíš prorokoval. „...každá duše, kteráž by neposlouchala toho proroka, vyhlazena bude z lidu...“ Všichni proroci, počínaje Samuelem, „**o těchto dnech** předzvěstovali.“ (Sk 3:22-24). Tyto dva poslední dny nyní pomalu ale jistě končí. Nejposlednější den je ten sedmý den. Na počátku posledního dne bude první vzkříšení a na konci se uskuteční poslední vzkříšení a poslední soud.

Prorok Ozeáš rovněž uvádí tyto **poslední dny** v souvislosti s roztroušením Izraele: „*Podte, a navratme se k Hospodinu; nebo on uchvátí a zhojí nás, ubil a uvíže rány naše. Obživí nás **po dvou dnech**, dne třetího vzkřísí nás, a budeme živi před obličejem jeho.*“ (6:1-2) Tyto zde zmíněné dva dny jsou ty dva tisíce let, v nichž byl lid izraelský rozptýlen, a na konci těchto dnů byl shromážděn, jak to dosvědčuje mnoho míst z Bible a jak jsme to i my v naší generaci zažili. „*Ale tato jedna věc nebuď před vámi skryta, nejmilejší, že <jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den>.*“ (2Pt 3:8)

Shromáždování po dvou dnech neznamená ještě, že obdrželi život z Boha, neboť to se stane teprve tehdy, až poznají svého Mesiáše, v němž jediném je věčný život pro všechny lidi. Neboť jenom v Ježíši Kristu se Bůh osobně lidstvu zjevil jako ten, který přináší spásu. V souvislosti s Izraelem je psáno: „...*dne třetího vzkřísí nás...*“, to znamená: po našem čase – tj. v čase, kdy pro Izrael nastane doba milosti – která již spadá do dne Páně, přijmou život z Boha. Službou dvou proroků poznají svého Mesiáše. „*Nebo když zavržení jich jest smíření světa, co pak zase jich přijetí, než život z mrtvých?*“ (Řm 11:15).

Navzdory jejich shromáždování a národního obrození leží na nich stále zástěra Mojžíšova (dle něm. překl. „pokrývka“). Tak to rozvádí Pavel v epištole ke Korintským: „*Protož až do dnes, když čten bývá Mojžíš, zástěra jest položena na jejich srdci.*“ (2Kor 3:15)

Božský spásný plán probíhá přesně tak, jak byl stanoven už od samé věčnosti. Nacházíme se skutečně uprostřed naplnění a uskutečnění biblického proroctví konečného času. Každým okamžikem se může stát, že čas milosti pro národy skončí, dokončení Církve bude dosaženo, vzetí nastane, Bůh učiní duchovní nový začátek s Izraelem, smlouva s antikristem bude uzavřena a chrám bude stavěn.

Jak velice Židé počítají s uskutečněním svých zaslíbení, vidíme na následující skutečnosti: Pod patronátem izraelského ministra náboženství a vrchního rabinátu bylo již zhotoveno 93 chrámových nádob a náčiní. Lze je shlédnout v ulici Misgav Ladach 24 v Jeruzalémě. Jako další bude zhotoven 1,80 m vysoký svícen, odpovídající 2. Moj. 25:31-40 – tepaná práce z jednoho kusu zlatého valounu těžkého 43 kg. Výjimku tvoří jen stánek úmluvy, protože Židé znají Písma věří, že se nestal válečnou kořistí jako chrámová náčiní, nýbrž že se nachází nepoškozen kdesi pod troskami chrámu.

Bible znají Židé otevřeně dále mluví o tom, s čím v bezprostřední budoucnosti počítají. Jsou přesvědčeni o tom, že Bůh vznikem a založením státu Izrael v květnu 1948 zařadil Svůj lid opět do původního rytmu milostivého léta. Věřící, že po 49 letech bude opět vyhlášeno milostivé léto, jak to bylo tehdy Mojžíšem lidu izraelskému nařízeno (3M 25:8-13). To by bylo podle jejich výpočtu v roce 1998. My nemůžeme určit datum událostí, které se uskuteční, avšak měli bychom si uvědomit, že jejich uskutečnění stojí bezprostředně před námi. S návratem izraelského národa do zaslíbené země souvisí i všechno ostatní, co je pro ně určeno. Pro Církev to znamená nejvyšší stupeň pohotovosti. Dříve, než začnou Boží spásné dějiny s Izraelem, musí být uzavřen Jeho vykupitelský plán s Církví z národů. Začátek sedmdesátého téhodne (týdne let) je na dosah ruky a o to ještě blíže je návrat nebeského Ženicha, aby vzal pozemskou Nevěstu domů.

Protože toto všechno můžeme vidět a zařadit, smíme své hlavy pozdvihnout, neboť **víme** – nedomníváme se, víme na základě uskutečňujících se událostí biblického proroctví, že návrat našeho Pána je nyní opravdu blízko a tím vykoupení těla a vzetí těch, kteří patří k Církvi-Nevěstě, je skutečně bezprostředně před námi. Čas a hodinu nezná ovšem nikdo, to ani není zapotřebí, měli bychom však své spasení konat s bázní a třesením a ve všem zůstat střízliví, to zna-

mená úplně normálně žít dál a plánovat tak, jako by byl ještě celý život před námi. Kdo by chtěl stavět dům, ať jej staví. Kdo by si chtěl rozšířit vzdělání, ať tak činí. Kdo by se chtěl ženit, ať se ožení, atd. Cokoliv máme v úmyslu zde na zemi, měli bychom vykonat, avšak vždy dbát na to, abychom stále byli připraveni.

Stav, v němž se jednotlivé Boží děti a Církev v současnosti nacházejí, nezůstane tak až do konce. Bůh bude konat ještě velké věci. ON zaslíbil, že ještě jednou pohne nebem i zemí (Žd 12:26-28). Můžeme počítat s krátkým a mocným působením Ducha, jehož závěrem bude vzkříšení, proměna a vytržení. V Církvi-Nevěstě na závěr tedy nastane mocné oživení a probuzení. V tom krátkém čase bude ze strany církve vykonáván nátlak a ti, kteří budou hotovi, zvolají: „*Přijdi brzy, Pane Ježíši!*“ Pak řekne Duch i Nevěsta: „*Pojď!*“ Jako poslední zazní: „*Ano, přijdiž tedy, Pane Ježíši! Amen.*“

Nikdy v uplynulých letech své služby jsem o tématu sedmdesáti téhodnů nepojednával. Avšak nyní to je skutečně aktuální a proto mně na to Duch Boží obzvláště poukázal. Spoléhám na to, že je tomu tak, jako u bratra Branhama, když řekl: „To je to, co Duch svatý vložil do mého pera, když jsem psal.“ Duch svatý může dnes jen totéž diktovat, jako tehdy, když Slovo vyšlo poprvé z úst Božích. Bohu buď dík, že nemám žádné vlastní učení, které bych musel obhajovat. Mohu, jak to odpovídá božskému poslání, nechat mluvit samého Boha. JEMU jedinému náleží čest. Doufám, že výklad posloužil Vám všem.

Z příkazu Božího působící

Br. Frank

A handwritten signature in black ink that reads "Br. Frank". The signature is written in a cursive, flowing style with a long horizontal stroke at the top.